

Efsanevi MALAMANDER'in devam kitabı

GARGANTIS

THOMAS
TAYLOR

GENÇ
T
YIMAS

iyi ki kitaplarım var...

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2021

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitapları
Bilim Kurgu- Fantastik | 6
Tuhaf Deniz Kasabası | 2

Proje Editörü | Merve Okçu
Editör | Şeyma Ye
Yardımcı Editör | Tolga Yozcu
Çeviri | Barış Purut
Kapak Tasarımı | George Ermos
Kapak Uygulama | Esra Burak
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Mayıs 2021
Raf | 11 + Fantastik
Yayın No | 5211

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-3803-9

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 45587

E-posta | bilgi@gentimas.com

 gentimas.com genc_timas
  gentimas

Baskı ve Cilt | Mega Basım

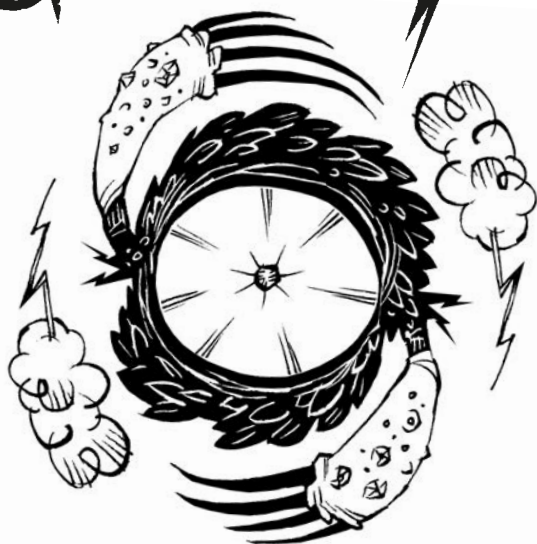
Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3
Baha İş Merkezi Avcılar / İstanbul

Tel | (0212) 412 17 00 / **Sertifika No |** 44452

© 2019 Thomas Taylor (metin & illüstrasyon)

© 2020 Orijinal adı *Gargantis* olan eserin Türkçe yayın hakları, Walker Books Limited (London) ile anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Anonim Şirketi'ne geçmiştir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

GARGANTIS

THOMAS
TAYLOR

THOMAS TAYLOR daima deniz kenarında yaşadı. (Gerçi Britanya Adaları'nda yaşıyorsanız bu pek de zor değildir.) Nesillerdir denizcilik yapan bir aileden gelse de meslek olarak daha az ısınma ve daha çok bisküvi yeme avantajlarından dolayı illüstratörlüğü seçti. Daha sanat okulundan mezun olur olmaz aldığı ilk profesyonel illüstrasyon işi, *Harry Potter ve Felsefe Taşı* için kapak resmi yapmaktı. Bunun ardından resimli kitaplara odaklandı ve bazılarıyla ödül bile kazandı.

Yazar olmaya hep can atsa da, çocukluğu sürekli "Hayır, çok iyi çiziyorsun, onun yerine illüstratör olmalısın," cevabını almakla geçti. Bu da yazarlığı denemesini güçleştirdi. Ama yine de denedi. Başta resimli kitaplarla, ardından da romanlarla. Meğerse hikâyeyi de insanın kendisi yaratınca, bisküvileri kitaplara dönüştürmek çok daha eğlenceli oluyormuş.

Thomas hâlen İngiltere'nin güney kıyısında, Tuhaf Deniz Kasabası için gereken ilhamın bir kısmını veren tarihi Hastings Kasabası'nın yakınlarında yaşıyor. Kendisi çok hevesli bir sahil tarayıcı ve Fosil Hanım'ın kitapta bulduğu şeylerin çoğunu gerçek hayatta buldu. Oğulları Max, Benjy ve dev tazısı Alpha ile sahilde yürüyüş yapmaktan, dinazor kemikleri ve deniz camları toplayıp arkalarında yatan hikâyeleri merak etmekten daha çok sevdiği hiçbir şey yok.

Ve bisküvileri merak ediyorsanız, cevap... kremalı bisküvi.

Max İçin — T.T.

Dalgakıran

TUHAF

DENİZ KASABASI

HARİTASI

D E N İ Z
S İ S İ

Martak'ın Yeri

İskelenin Sonundaki
Eski Tiyatrosu

İSKELE

LEVIATHAN
Gemiinin Enkazı

CANAVARAĞZI KAYALIKLARI

KOCA KAPÜŞONLU

OTELLERDE BOLCA BULUNAN bir şey varsa, o da yabancılarıdır. Sonuçta otellerin işi yabancılarıdır. Ama dünyadaki hiçbir otel, ‘yabancı’daki ‘yaban’ın hakkını Büyük Nautilus Oteli gibi veremez.

Mesela şu adamı ele alalım. Dışarıdaki fırtınadan çıkıp gelen adamı. Lobinin mermer zemininde yürüyen adamı. Gördünüz mü? Hani yüzü, yağmurdan sıırıslıklam olmuş uzun ve balmumu kaplı kabanının kocaman kapüşonunun altında gizlenen adamı? Resepsiyonistle konuşmak için kapüşonunu açmaya tenezzül bile etmedi. Ve tek

eldivenli eliyle sıkıca tuttuğu metal kaplı ahşap bir kutudan oluşan çantasını yanından bir an için bile ayırmadı.

Kim bu adam? Hikâyesi ne?

Kutuda ne var?

Tabii ki bunu muhtemelen hiç öğrenemeyeceğiz. Sorun değil. İnsanların mahremiyet hakkı vardır. Otellerde bolca bulunan bir diğer şey de gizlilik. Ayrıca dürüst olmak gerekirse bu adamda, benim onunla ilgili bir şey bilmek istemememe neden olan tehditkâr bir uğursuzluk var. Bir an önce odasına çıkıp buraya gelmesine sebep olan artık hangi karanlık ve gizli işi varsa benden uzakta hallettiğinde gayet mutlu olacağım.

Anahtarlarını alıp resepsiyondan uzaklaşmaya...

...ve bana doğru gelmeye başladı!

Doğrulup şapkamı düzelttim. Uzun kabanlı adam küçük bankomun masasının önünde durduğunda “Size yardımcı olabilir miyim, efendim?” dedim. Yukarıya doğru baktığımda yüzünün üstüne düşen kapüşonunun içinde karanlıktan başka hiçbir şey görmedim. Şapkam başımın arkasına doğru kaymaya başlıyordu ki düzelttim.

“Herbert Limon.”

Kapüşonun içinden gelen sesle irkildim. Bu seste tüylerimi diken diken eden, tuhaf bir tını vardı.

“Bu-bu doğru, efendim,” diye cevap verdim. “Büyük Nautilus Oteli’nin kayıp eşya sorumlusu Herbie Limon, yani ben, hizmetinizdeyim. Bir şeyinizi mi kaybetmiş-tiniz?”

ÇATA-DA-ÇATTIRRRT! Dışarıda, kasabada sanki bir anda yüzlerce at dört nala koşarak geçmiş gibi bir gök gürültüsü koptu. Beraberinde çakan şimşegin parlaması, adamın kapüşonundaki karanlığı daha da belirginleştirmekten başka bir şeye yaramadı.

Rüzgâr pencerelerin camlarına vurdu, otelin lambaları titreşti. Adamsa hiç kıpırdamadan bankoma su damlatmaya devam etti.

“Ş-ş-şemsiye, belki de?” diye öneride bulundum.

Adamın elindeki metal kaplı ahşap kutuya göz attım. Bu kadar ufak bir şeyin içinde ancak tek bir yedek iç çamaşıra yetecek kadar yer olabilirdi.

“Ya da valiz olabilir mi?”

Sesim o kadar tizleşmişti ki artık neredeyse ciyaklı-yordum. Adam bana doğru eğildi ve kapüşonu başımı neredeyse tamamen örttü. Burun deliklerim, ıslak kabanının kokusu ve balık kokan nefesiyle dolmuştu.

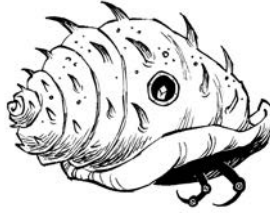
Adam güç bela konuşabiliyormuş gibi bir sesle, “Bana ne kaybettiğimi sorma, Herbert Limon,” dedi. “Bana ne bulduğumu sor.”

Tam o sırada bir gök gürültüsü daha patladı ve otel karanlığa büründü.

Şimdi, ne düşündüğünüzü biliyorum. Evet, siz; sıcak evinde oturmuş, kitabına kocaman açılmış gözlerinizle bakan, başıma korkunç bir şeylerin gelmesini bekleyen siz. Korkudan aklımı oynatacağımı düşünüyorsunuz. Bunun benim aklımdan geçtiğini kabul ediyorum. Ancak nasıl profesyonel davranacağınızı öğrenmeden Büyük Nautilus Oteli'nde kayıp eşya sorumlusu olamazsınız. Yani tamam, evet, belki de sepetteki en cesur fare olmayabilirim ama parlak küçük düğmeler ve kayıp eşyalar dünyamın efendisi olarak cilalanmış masamın arkasında, yerimdeyim. Ve işte bu yüzden de ışıklar geri geldiğinde, kayıp eşya sorumlusu şapkamı iki elimle sımsıkı kavramış bir hâlde, hâlâ aynı yerde oturuyor, boşluğa bakarak gözlerimi kırıştırıyorum.

Çünkü, tabii ki, Koca Kapüşonlu çoktan gitmiş bile.

UCUBELERLE ÇATLAKLAR

KAYIP EŞYA SORUMLUSU olmanın ikinci kuralına gelelim: Sakin olun ve gülümsemeye çalışın.

Kayıp Eşya Büro'ma gelen şeylerden bazılarını görseydiniz gerçekten hayretler içinde kalırdınız. İvırlar, zıvırlar, zamazingolar ve çeşit çeşit zımbırtılar. Hatta bir keresinde kanlı canlı bir insan kendini kayıp eşya olarak teslim etmişti ama bu başka bir hikâyenin konusu. Sadece bütün bunları normal karşılamamız, serinkanlılığınızdan ödün vermemeniz ve Eski Roma miğferinin, sahte burun deliğinin veya otelin kış bahçesinde bırakılmış kanlı şamdanın bir kayıp eşya sorumlusu olarak

gündelik işinizin bir parçasıymış gibi davranmanız gerekiyor. Dolayısıyla otelin ışıkları geri gelip de sadece Koca Kapüşonlu'nun gitmiş olmasını değil, masama bıraktığı nesneyi de ortaya çıkardığında ilk aklıma gelen şey, ikinci kural oldu.

Adamın biraz önce bulunduğu boşluğa, “Yani sadece bir şey mi teslim edecektiniz?” diye sordum. “İyi de neden bu kadar ürkütücü olmak zorundaydınız ki?”

Bankomdan dışarıya doğru uzandım ve ana merdivenlere doğru giden bir yağmur suyu izi gördüm. İstesem bu izleri takip edebilirdim ve Koca Kapüşonlu'nun hangi odada kaldığını bulabilirdim.

İstesem.

Ya masamın üstündeki nesne? Alın, kendiniz bakın. Bir deniz kabuğu. Garip, dikenli bir kabuk, sedefli beyaz bir rengi var ve bir noktada sonlanana kadar kendi etrafında sarmal çiziyor. Hafifçe kıvrımlı ufak dikenler, bu sarmal boyunca eşit aralıklarla tekrarlanıyor. Kabuğu alıp trompet ucuna benzeyen boşluğundan içeri baktım (işte o tür deniz kabuklarından). Elime olması gereken daha ağır geldi ve salladığımda çok net bir metalik tınlama çıkardı. Bir tarafından pirinçle çevrelenmiş küçük bir delik vardı. İçinde bir şey mi vardı? Deniz kabuğunu dikkatlice kulağıma dayadım.

Gergin bir rahatlama sırtışıyla kendi kendime “Denizi duyabiliyorum,” dedim. “Bu boş olduğu anlamına geliyor, değil mi?”

“Ya da kafanın boş olduğu,” dedi sinir bozucu bir ses ve şaşkınlıktan neredeyse deniz kabuğunu düşürüyordum. Bankomun arkasındaki saksıda bulunan büyük eğreltiotunun arkasından, otel yöneticisi Bay Yumuşakça çıktı. Deniz kabuğunu elimden aldı.

“Ne kadar parlak bir şey.” Gözleri aydınlandı. “Büyük ihtimalle iyi para eder. Böyle bir şeyle sen ne yapacaksın, Limon?”

“Bana teslim edildi, efendim,” dedim. “Yeni konuğumuz tarafından.”

Bunu dememle birlikte ihtiyar Yumuşakça’nın korkunç bıyığı diken diken oldu ve deniz kabuğunu neredeyse elinden atıyordu.

Başıyla merdivenlere doğru korkuyla işaret ederek “Onunla mı konuştun?” dedi? “O, seninle mi konuştu?”

Yeterli bir cevap olmasını umarak omzumu silktim.

Yumuşakça, parmaklarını seyrekleşen saçlarının arasında gezdirdi. “Bize de neden hep en garipeleri gelir ki?” diye sordu, ama bu sorusu daha çok kendineydi.

Tekrar omuz silktim.

Eh yani, bunun cevabını şimdiye kadar kesinlikle öğrenmiş olmalıydı.

Yaz unutulmaya başlamış bir anıydı. Tuhaf Deniz Kasabası normal bir sahil kasabası gibi davranmayı bırakalı öyle uzun bir zaman geçmişti ki turistler geri döndüğünde tekrar normal bir kasaba olmayı nasıl hatırlayacağını merak ediyordum. Kış bitmek bilmiyordu. Hayatımda gördüğüm bütün fırtınalardan daha muazzam bir fırtına körfezin üstüne çökmüştü, denizi kızgın bir yaratığa dönüştürmüştü, dışınızın minesini sıyırıp atacak kadar güçlü rüzgârlar estiriyordu. Yılın bu zamanında sadece ucubeler ve çatlaklar Tuhaf Deniz Kasabası'na kadar seyahat ederlerdi. Peki bu ucubelerle çatlaklar Büyük Nautilus Oteli'nden başka nerede kalacaklardı?

Kendi başıma soru sormaya cüret ederek “Şey, siz onunla konuştunuz mu, efendim?” dedim. “Sesi sanki biraz şeydi... bilirsiniz... Siz de onun sesinin biraz şey olduğunu düşündünüz mü... anlarsınız ya?”

Bay Yumuşakça bir anda kendine gelerek, “Haddini bil!” diye bağırды. “İlgilenmen gereken yeni bir kayıp eşyan var, çocuk. Şüphesiz çok da büyük bir değere sahip. Lütfen işine devam et.”

Bunu söylemesiyle topuğunun üstünde geri dönüp uzaklaştı. Lobinin karşı tarafında otel resepsiyonisti Amber Bozkehribar bana doğru, “Ah, ona hiç aldıрма

Herbie’ciğim. Nasıldır bilirsin.” anlamına gelen bir gülümsemeyle baktı. Ama kaldırdığı kaşları da “Sakın arkasından komik suratlar yaptığını görmesin!” diye ekledi. Ben de ona “Aman diyeyim! Haklısın!” anlamında gülümsedim ve komik suratlar yapmayı bırakıp koca eski kayıt defterini masama koydum.

Bu kayıt defteri, benim ve benden önceki bütün kayıp eşya sorumlularının kayıp eşya bürosuna bırakılan ve sahibine başarıyla ulaştırılan her şeyi kaydettikleri defter. Devasa bir şey. Güçlkle açtım ve sıradaki ilk boş sayfayı buldum. Saati ve tarihi kaydettikten sonra “GARİP DENİZ KABUĞU” yazdım. Dürüst olmak gerekirse başka ne yazılabilirdi, bilmiyorum.

Otelin saatlerinden bazıları, yani hızlı çalışanları, akşam 7’yi çalmaya başladı. Uzun bir gün olmuştu, ben de GARİP DENİZ KABUĞU’nun yanına sadece SORUŞTURMA SAAT 7 GİBİ BAŞLADI yazdım.

Ardından kayıt defterini bir küt sesiyle kapattım, masamın üstündeki tabelayı AÇIK’tan KAPALI’ya çevirdim ve tuhaf deniz kabuğunu mahzenime taşıdım.

Mahzen, Kayıp Eşya Bürosu’nun gerçek kalbidir: Otelin, kayıp eşya bulma sorumlularının nesillerden bu yana yuvam dedikleri ve uzun bir zamandan beri pırlıtlı ilginçlikler ve harikalar mağarasına dönüşmüş bodrum katının bütün bir kanadı. Zamanında birisi bu-

rayı “Alaaddin’in Mağarası” diye tarif etmişti. Ama öyle değil. Benim mağaram.

Küçük sobama bir odun attım, şapkamı kıvrımlı pirinçten bir zamazingoya astım ve kendimi koca koltuğuma bıraktım. Kuvvetli rüzgârlar bacanın içinden ısıklı çalışıyordu, duvarlar şiddetli gök gürültüleriyle sarsılıyordu ama fırtına bana burada ulaşamazdı. Merak uyandıran deniz kabuğunu yakından incelemek için gözümü belertip en büyük boy büyütecimi aldım, kendisi de bir kayıp eşyadır. Özellikle de pirinçle çevrelenmiş küçük deliği.

“İlginç bir şey mi var?” diye gelen sese irkilmemle birlikte deniz kabuğu bugün ikinci kez neredeyse elimden uçuyordu.

“İnsanlar lütfen bunu yapmaya bir son verebilir mi?” diye bağırırken Violet Parma gölgelerin arasından çıkıp yanıma oturmak için şöminenin ışığına doğru adım attı. Kucağında kocaman beyaz bir kedi vardı.

“İnsanlar neye son verecekmiş?” diye sordu.

“Bir anda ortaya çıkmaya! Tam buranın nasıl da tamamen bana ait olduğunu düşünürken kayıp pijamaların arkasından çıktın ve tadımı kaçırdın.”

Violet Parma çenesini hafifçe kaldırıp “Buraya ne zaman istersem uğrayabileceğimi söylemiştin,” dedi. “Beni burada yaşamaya davet ettiğin bile olmuştu, yoksa unuttun mu?”

Bu dediklerinin ikisi de doğruydu, ikincisi sonunda her ne kadar farklı bir şekilde gelişse de.

Ama bir dakika, muhtemelen Violet Parma'nın kim olduğunu merak ediyorsunuz. Tabii daha önce Tuhaf Deniz Kasabası'na uğramadıysanız ve hakkındaki hikâyeleri duymadıysanız. Eğer durum buysa, size o hikâyelerin hepsinin gerçek olduğunu söylememe izin verin. Bunu biliyorum, çünkü o maceraların çoğunda ben de vardım. Ama ne duymuş olursanız olun, ben ne söylersem söyleyeyim ve bu çılgın saçlı, kahverengi gözlü, kedili kız hakkında ne düşünürseniz düşünün, şu anda tek önemli olan Violet'in Tuhaf Deniz Kasabası'ndaki en iyi arkadaşım olması ve mahzen penceremi nasıl açacağını bilmesi.

"Ayrıca," dedi Violet, "fırtına şimdiye dek görülmedik derecede kötü. Rüzgâr şu zavallı Erwin'in dört patisini yerden kesti ve neredeyse denize sürükleniyordu! Bizi bir süre burada saklamayı sorun etmezsin diye düşünmüştüm." Ve Erwin'i - bu arada Erwin kedi oluyor - odun sobasının yakınında bulundurduğum, eşarplarla dolu, favori kutusuna koydu.

Violet, ellerimdeki yanardöner renkli deniz kabuğuna hevesle bakarak "Sende yeni bir şey var," diye ekledi.

"Yanında bir delik var." Deniz kabuğunun öbür yanını çevirdim. "Tam da içinde bir şey var mı diye baka-

“Harika fikir!” Violet deniz kabuğunu ve büyüteciden benden aldı, dev gözüyle deniz kabuğundaki deliğe bakan kişi artık oydu.

“Bunun içinde bir şey var!” diye çığlık attı.

İtiraz etmemeye karar verdim ve “Ne tür bir şey?” diye sordum.

“Deliğin dibinde.” Violet’in gözü, büyütece dayanırken her zaman olduğundan da büyük görünüyordu. “Dört köşeli küçük bir pime benzeyen bir metal parçası var. Eski saatlerin kurma deliklerinin içine baktığında gördüğün bir parça gibi.”

“Kurma koluyla döndürülen türden bir şey mi?”

“Aynen öyle,” dedi Violet. “Sende o saat kurma kollarından var, değil mi? Herbie, bence bu deniz kabuğunun içinde bir düzenek var!”

Tamir masamın yanındaki büyük alet kutusunu açtım, kocaman bir kavanoz çıkardım ve içindekileri çalışma lambamın ışığında aydınlanacak şekilde dikkatlice döktüm. Kavanozun içinden türlü türlü anahtar çıktı. Biraz el yordamıyla aramanın sonunda deniz kabuğundaki deliğe güzelce oturan pirinçten bir kurma kolu buldum.

Kolu çevirmediğimi gören Violet, “Eee?” dedi. “Ne bekliyorsun ki?”

“Belki de çevirmemeliyiz,” diye karşılık verdim. Ak-
lım bu deniz kabuğunu bana bırakan ürkütücü adama,
rahatsız edici sesine ve yüzünü gizleyen kapüşonuna
gitmişti. “Benim yapmam gereken bu nesneleri korumak,
Vi, onları kurcalamak değil. Belki de bu şeyi kurmak
doğru olmaz.”

“Sen ciddi misin?” Violet bana bakarak gözlerini kır-
pıştırdı. “Ne işe yaradığını görmeyi nasıl merak etmez-
sin?”

“Merak ediyorum ama...”

Erwin’e doğru göz attım ve kedinin diğer her yönden
mışıl mışıl uykuda görünmesine rağmen, tek bir buz
mavisi gözünün sonuna kadar açık olduğunu ve dikkatle
bize baktığını gördüm.

Görünüşe göre Erwin, her zamanki gibi Violet’in ta-
rafını tutuyordu.

“Sadece bir şey olursa diye-”

“Of, ver şunu bana.” Violet deniz kabuğunu tekrar
aldı.

Kurma kolunu çevirdi.

